

РЕШЕНИЕ

№ 14097

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА Н. КОЕМДЖИЕВА
като разгледа докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20211110172615 по описа за 2021 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от Й Б ЕАД против А. В. Д. с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 283,57 лева, представляваща потребена и незаплатена далекосъобщителна услуга, лизингови вноски и договорни неустойки, обективирани във съответните фактури за периода 15.01.2019 г.- 14.05.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащане на вземането. Ищецът твърди, че между него и ответника били сключени посочените договори за мобилни услуги. По силата на договор за лизинг от 22.10.2022 г. на ответника било предадено устройство: Tablet Prestigio grace 3157 7 4G Dual White. Ответникът не заплатил претендираните от ищеца лизингови вноски, месечни абонаментни такси и потребление. Ищецът моли съда да приеме за установено, че ответникът му дължи процесните суми за потребени далекосъобщителни услуги и неустойки, както и да бъде осъден да заплати претендираните лизингови вноски. Претендира разносните. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Оспорва предявените искове като недоказани. Оспорва наличието на облигационно отношение между страните. Поддържа, че ищецът не бил доказал реално предаване на услугите. Оспорва задължението по размер. Прави възражение за изтекла в негова полза погасителна давност.

В съдебно заседание страните са редовно призовани, изпращат представители и поддържат исканията си.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.

235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 177-ми състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 342, ал. 1 ТЗ..

Спорното материално право е обусловено от осъществяване в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на валидно възникнало облигационно между страните по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги; 2) ищецът да е предоставил на ответника далекосъобщителни услуги, съобразно уговореното в договора; 3) страните да са уговорили валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване (разваляне) на договора, поради неизпълнение, която в случая на потребителски договор следва да бъде индивидуално уговорена или да не накърнява значително правата на потребителя.

По отношение на иска за лизингови вноски: по делото е представен договор за лизинг от 22.10.2018 г. (л. 19 – л. 22 от частно гражданско дело № 41383 от 2021 г. по описа на СРС, приложено към настоящото), от който се установява, че на ответника било предадено устройство: Tablet Prestigio gracie 3157 7 4G Dual White за временно ползване при уговорени месечни лизингови вноски съгласно включен към договора погасителен план. Реалното предаване на вещта се установява, от заявеното от самия потребител в края на договора. С оглед изложеното, съдът приема, че ответникът дължи лизингови вноски е в общ размер на 161,76 лева. С оглед на това съдът намира, че предявената претенция по установителния иск за лизингови вноски се явява основателна и като такава следва да бъде уважена в цялост.

По отношение на иска за месечни абонаментни такси и потребление: по делото са представени Договори за мобилни услуги, сключени между Теленор България ЕАД от една страна в качеството на оператор и ответника от друга страна в качеството на абонат. По силата на договорите операторът предоставя на абоната електронни съобщителни услуги, съобразно уговореното в договора и общите условия към него, а абонатът е поел задължение да заплаща последните, съобразно уговореното.

Договорът е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните с обективирани в него изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

Представени са следните писмени доказателствени средства във връзка с договора за мобилни услуги: фактури на л. 5-л. 8 от делото.

По правната си същност договорът за предоставяне на мобилни услуги представлявала двустранен, консенсуален, възмезден, комутативен договор по силата на който за мобилният оператор се пораждат следните облигационни задължения: 1) да предостави „електронна съобщителна услуга“ по смисъла на § 1, т. 17 ДРЗЕС – т.е. услуга включваща пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване; 2) да изпълни точно – в количествен, качествен и темпорален аспект с грижата на добрия търговец (арг. чл. 302 ТЗ), така че да осигури безпрепятствена възможност на насрещната страна да ползва реално от предоставената услуга. А за насрещната страна по договора се поражда задължението да заплати

ползваното количество електронни съобщителни услуги – за мобилна телефония, мобилни съобщения и мобилен интернет.

Настоящият съдебен състав счита, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, че твърдените мобилни услуги са реално предоставени. Издаването на едностранно подписани от ищеца фактури и сметки, каквито са представени в хода на производството, нямат доказателствената сила да установят пълно и главно обстоятелството, че ответникът реално е ползвал мобилните услуги, респ. че е имал възможност да ги ползва, поради което същият не дължи да заплати съответното потребление или абонаментен план. Тъй като ищецът носи доказателствената тежест да установи този факт пълно и главно, то с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав следва да приеме неустановеният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Този извод на настоящият съдебен състав се извежда и от определителната правна норма на § 1, т. 17 ДРЗЕС, според която „електронна съобщителна услуга“ е услуга, обичайно предоставяна по възмезден начин, която изцяло или предимно включва пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване, без да се включват услуги, свързани със съдържанието и/или контрола върху него. В обхвата на електронните съобщителни услуги не се включват услугите на информационното общество, които не се състоят изцяло или предимно от пренос на сигнали чрез електронни съобщителни мрежи. Тоест по дефиниция ищецът, следва да установи, че е предоставил възможността ответника да ползва съответната мобилна мрежа до която е доставил сигнал, радиоразпръскване и т.н.

Претенцията за заплащане на неустойката е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно именувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното неизпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му. В случая липсват доказателства, че договорът е развален по реда на чл. 87 ЗЗД, респ. въз основа на договорна комисорна клауза. Нещо повече, с оглед липсата на доказване от страна на ищеца, че е изпълнил задължението си да предостави на ответника уговорените мобилни услуги, то следва да се приеме, че същият не е бил изправна страна, а договорът може да бъде развален само от изправната страна. При това положение, доколкото съдът следва да приеме недоказаните обстоятелства за несъществуващи в обективната действителност (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК), то предявената претенция по установителния иск за месечни абонаментни такси и потребление се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Направеното в исковата молба възражение за изтекла в полза на ответника погасителна давност, съдът намира за неоснователно, тъй като към датата на подаване на заявлението по [чл. 410 ГПК](#), в съда, не е изтекъл предвидения в [чл. 111, б. "в" ЗЗД](#) тригодишен срок.

По отношение на разноските, съдът намира, че съгласно [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) такива следва да се присъдят на ищеца съобразно уважената част от иска. От него бяха доказани сторени разноски в размер на общо 50 лева – държавна такса в заповедното и настоящото производство, 300 лева –

възнаграждение за особен представител, както и адвокатско възнаграждение в настоящото и заповедното производство в размер на общо 660 лева. Пълният размер на интереса на ищеца възлиза на 283,57 лева, а общата стойност на уважената част от него – на сумата от 161,76 лева. Т. е. размерът на дължащите се на ищеца разноски съобразно уважената част от иска е 576,15 лева. Ответникът не е сторил разноски в производството, доколкото беше представляван от особен представител.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. В. Д., ЕГН: *****, със служебен адрес дължи на Й Б ЕАД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление: на основание чл. 342, ал. 1 ТЗ сумата от 161,76 лева – неизплатени лизингови вноски по договори за лизинг от 22.10.2018 г., със законната лихва, считано от 15.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от Й Б ЕАД, ЕИК: срещу А. В. Д., ЕГН: *****, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във чл. 229 ЗЕС, във чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, чл. 205 ЗЗД, във вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, сумата от 14,88 лева, представляващи цената на незаплатени мобилни услуги по Договор за мобилни услуги от 22.10.2018 г., както и сумата от 48,89 лева, представляващи неустойка за разваляне на договора за мобилни услуги, поради виновно неизпълнение, ведно със законната лихва, считано от 15.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА А. В. Д., ЕГН: *****, да заплати на Й Б ЕАД, ЕИК: на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 576,15 лева – разноски в производството съобразно с уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването на страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба, по реда на глава XX ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____